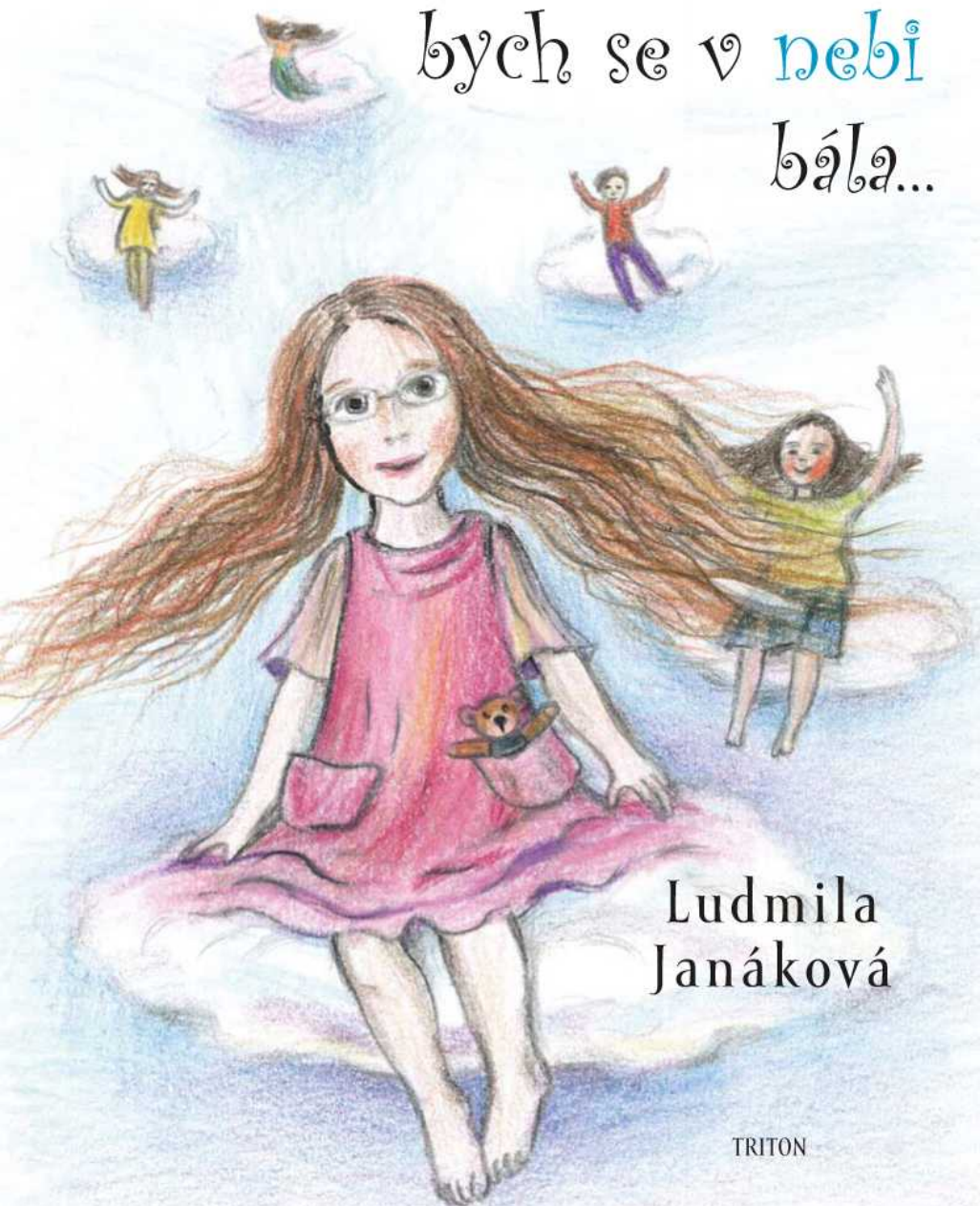

příběh dítěte
s Aspergerovým syndromem
v náhradní rodině

Sama

bych se v nebi
bála...

Ludmila
Janáková

TRITON

TRITON
Praha / Kroměříž

HLEDÁME
RODIČE
PRO VÍCE NEŽ
11 000
DĚTÍ
Z DĚTSKÝCH
DOMOVŮ.

POMOZTE.
STAŇTE SE
PĚSTOUNY.

NADAČNÍ FOND J&T
www.nadacnifondjt.cz

Motto:

„A čekám, pořád a vždycky, až se znovu stane zázrak...“

L. Ferlinghetti

Ludmila Janáková

*Sama
bych se v nebi
bála...*

příběh dítěte s Aspergerovým syndromem
v náhradní rodině

© Ludmila Janáková, 2012
© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2012
cover illustration © Vladimíra Burianová, 2012
cover © Dagmar Krásná, 2012

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,
Vykaňská 5, 100 00 Praha 10,
www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7387-538-1

Prolog

Před téměř devíti lety si mě našly moje první dvě dcery – Bára a Kačka. Rok a půl jsem se o ně starala neoficiálně, potom se dostaly do mé péče. O prvních letech našeho sžívání jsem napsala knihu „Dary se přece nevracejí“.

Doba, která uplynula od napsání knihy Dary se přece nevracejí, byla přímo nabitá zvraty, změnami a nepříznivými okolnostmi. Rozbila jsem auto, měla jsem úraz, Bára se zapletla s drogovou partičkou, přestěhovaly jsme se, Bára se dostala na střední školu, umřel nám kocourek Želvík a přibyli nám čivaváci Lojza a Ferda... Ale největší změnou bylo bezpochyby přijetí Elišky – našeho dítěte z jiné planety. Dítěte, které bere pozornost a lízátka, ale nabízí mnohem, mnohem víc – úsměvy, mazlení, zvláštní způsob uvažování, který nás nutí myslet na svět a vnímat jej jinak a barevněji. Eliška je dítě, které z nás opravdu udělalo rodinu, stmelilo nás a přinutilo se přizpůsobovat. Díky naší malé jsem se dozvěděla víc o Báře, o Kačce, o svých přátelích a známých, o fetálním alkoholovém syndromu, o autismu a Aspergerově syndromu, ale hlavně sama o sobě. Život je pro mě teď někdy jako voňavý duhový balonek, s kterým se mohu bezpečně vznášet kousek nad zemí a vnímat věci z jiné perspektivy, a jindy jako ta šílená divoká lanovka v lunaparku, která mě vrhá z jedné otočky do druhé – jednou hlavou dolů a podruhé zády napřed – a já nevím, jestli se mám bát nebo smát. A já jsem za ten svůj soukromý zázrak – za tu pestrost a různorodost, kterou jsem dostala společně se svými dětmi – opravdu moc vděčná.

V době, kdy jsem dopisovala tento text, bylo Kačce dvacet pět, Báře sedmnáct a Elišce sedm let.

Zakletá princezna

(básnička pro Elišku)

Jsem ztracená ve vašem světě
Jsem zmatená, mám strach
Nerozumím tvé něžné větě
Nechápu slzy na řasách

Miluju bezpečné věci, co se opakují
Mám ráda vagony, když po kolejích plují
Ráda se houpu, ráda se vším točím
Utíkám vašim otázkám A očím...

Mám strach, tak se pojd' se mnou bát
Mám strach, tak mě pojd' pohoupat
Opakuj moje oblíbená slova
A ujišťuj mě zas a znova
Vyprávěj stejnou pohádku
Ať je svět zase v pořádku

Mám ráda vodu, pořád stejně teče
Nevnímám čas, ať spěchá, ať se vleče
Miluju stěrače, když kapky stírají
Jsem ráda, když se lidi neptají

Chápej mě v tom, co nechápu
Ochraň mě, ať tak netápu
Slož svět v bezpečnou skládačku
A neříkej mi „miláčku“

Mám strach, tak se pojd' se mnou bát
Mám strach, tak mě pojd' pohoupat
Opakuj moje oblíbená slova
A ujišťuj mě, zas a znova
vyprávěj stejnou pohádku
Ať je svět zase v pořádku

Točím se, svět se se mnou točí
Odráží nekonečno v očích
Točím se, houpu, málokdo mě zná
Jsem z jiné planety zakletá princezna...

I.

Co předcházelo aneb Jak jsme k Elišce přišly

V době, kdy začíná děj této knížky, jsem bydlela v průmyslovém městě ve velkém 2 + 1, starala jsem se o čtrnáctiletou Barču a dvaadvacetiletou Kačku s mentálním postižením a měla jsem zažádáno o další dítě do pěstounské péče...